

Méontologie

Kdyby byla znalost staré řečtiny rozšířenější, bylo by možno počítat na straně čtenáře s údivem, snad i pohoršením a nejspíš také naprostou odmítavostí. Tak jako *ontologie* znamenala vědu (či lépe myšlenkovou disciplínu, LOGOS) o tom, co jest (TO ON, ON = jsoucí, je odvozeno od EINAI = býti), měla by analogicky *méontologie* být vědou resp. myšlenkovou disciplínou o tom, co není (TO MÉ ON = nejsoucí). To vypadá nanejvýš podezřele a přímo pochybně: kdo by se chtěl zabývat „nejsoucím“? Nejsoucí přece není ničím, co by nás mohlo zajímat – je to „nic“. To dá přece každému rozum. Málo lidí si uvědomí, že právě v tomto bodě jim tzv. „zdravý rozum“ našeptává něco, co muselo být někým vymyšleno, tj. myšlenkově objeveno a ustaveno, a že to vůbec není vůbec nic samozřejmého.

Ten „někdo“ byl jeden ze dvou největších před Sokratovských myslitelů, totiž Parmenidés.

(Praha, 930703-1.)